

A TIZENHÁROM KARÚ POLIP ÉS AZ ERDŐ KIRÁLYA

Csutkamanó nyugtalanul szundikált az éjszaka. Tudta, hogy a gyermekek róla álmodnak, sejtette, hogy nem is szabad aludnia, hiszen neki játszani és kalandozni kell a mélyen alvó kis barátaival, hogy azok álma izgalmas és szép lehessen. De nem bírta nyitva tartani a szemét, fáradt volt és fázott még álmában is. Nem is álom volt az már, hanem lázalom, olyan forró volt a kis teste, hogy majd lángra gyulladt.

Dehogyan hallotta ő, hogy egy cserebogár kaparászik az ablakában, még szerencse, hogy az ikertündérek megneszelték a bajt, és beosontak a kerti ajtón a kis álommanóhoz. Azonnal vizes lepedőbe csavarták őt, de a láza csak nem akart csillapodni, így szegény párát egyenesen az esővizes dézsába nyomták. Úgy lehűlt a teste, hogy a láz már nem fenyegette, de a betegség átjárta egész bensőjét és továbbra is szenvedett, kínlódott. – Mindenem fáj, olyan gyenge vagyok – mondta halkán. - Nem segíthet rajtam más, csak a Holt Tenger polipja, de az meg mentem felfal, ha meglát. Felfalta már a társait is, a tenger összes lakóját bekebelezte, egyedül maradt és folyton éheznek, moszatokat, tengeri algákat nyámtyog kínjában.

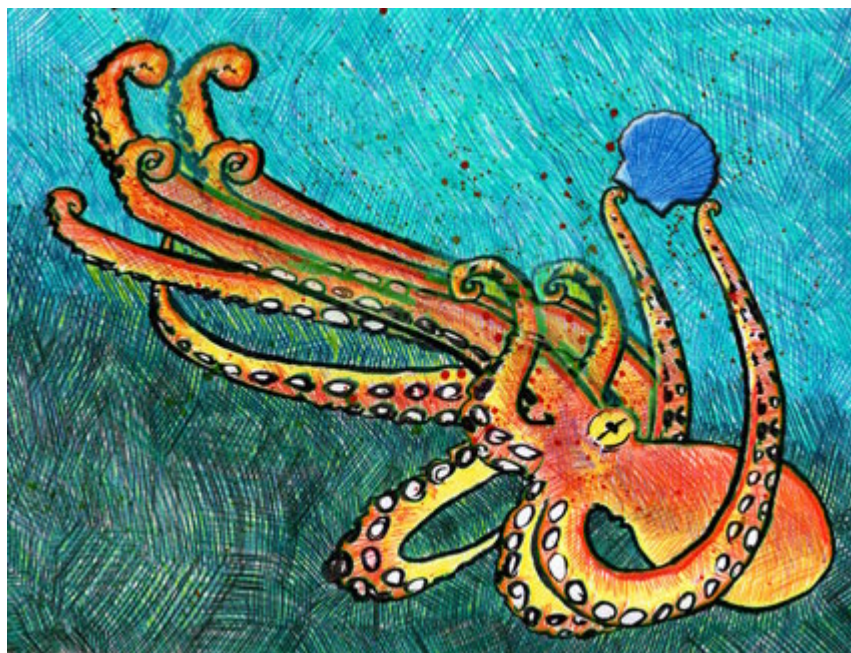
Az ikertündérek nem tévóváztak, féltették apró barátjuk egészségét. Összedugták a fejüket és döntöttek. Paripájuk, akarom mondani, cserebogaruk hátán szálltak egészen a Holt Tengerig, aztán csak bámulták a kihalt tengert és várokoztak. A közeli erdőből egy rikácsoló papagáj szállt feléjük és riadtan csapkodott az erdő irányába, tudtukra adva, hogy kövessék őt.

Bemerészkedtek hát az erdőbe, ahol olyan fákat láttak, amelyeket eddig még soha életükben: kolbászok lógtak a fák ágairól. – Kolbászfák? Boróka, megbolondultunk volna? – kérdezte Pici zavarodottan. Erre a legvastagabb fa mögül előlépett egy érdekes teremtmény, akinek falevelekből volt szöve a köpenye, a haját is erdei bogyókból készített korona díszítette. – Az elhagyott állatok erdejének vagyok a szolgája, az emberek azt mondanák, a királya. Az én koronám azonban a szolgaság jele, az a dolgom, hogy minden árva állatot felneveljek, etessem, gyógyítsak. Nagy ünnep van ma az erdőben, minden állatkánk egészséges és boldog. Így a környező településekről, szigetekről ajándékokat kértem az erdő lakóinak, s annyi kolbászt, sonkát és szalonnát kaptunk, hogy feldíszítettük vele az erdőt. Élhetünk belőle akár egy kerek esztendőig is, de ha kértek egy-két falatot, szívesen megkínálunk – mondta a jószívű szolgakirály.

Borókának felcsillant a szeme, és azonnal elmesélte útjuk célját az erdő urának, aki mint mindig, most is nyújtotta segítő kezét. – Kössük össze a kolbászokat, húzzuk le a tengerig, az illata majd kicsalja a polipot és kínáljuk meg őt a finom élelemmel, ha cserébe meggyógyítja a mi kis Csutkamanókat.

Nemsokára kolbászillat terjedt a Holt Tenger partján, illatát hátára kapta a lengedező szél és tényleg nem kellett sokáig várni, a polip kidugta hatalmas fejét a tengerből. Pici nem rettent meg a furcsa látványtól, megszólította a hatalmas fejedelmet: - Lakomát rendezünk a parton, légy a vendégünk. Szeretnénk egy barátunkat is meghívni a lakomára, de nem jöhet szegény, mert beteg, ám, ha meggyógyítod őt, eljöhet közénk és még több ételmezt hozhat magával, hogy napokig vigadhassunk a tengerparton – Veled. A polip ekkor kinyújtotta karjait, nyúlt volna a kolbászok felé, de az erdő ura arrébb húzta a kolbászokat, s erélyesen megszólalt: - Egy darabot sem kapsz belőle, ha nem hozod fel a tenger aljáról a gyógygyerőt. Keresd meg az egyetlen kék kagylót és hozd el nekünk.

A polip ekkor mind a tizenhárom karjával nagyot csapott a tenger hullámai közé, elmerült és eltűnt a vízben. Nem kellett sokáig várniuk, amikor újra felbukkant a hatalmas feje, a tetején ott díszelgett a kék kis kagyló, és egy-két-három karjával átnyújtotta a kincset a tündéreknek. Azok meg örömben táncot jártak és énekszóval adták át a kagylót az erdő urának.

A polip a kolbészokért nyúlt, elkezdett falatozni, csak úgy tűntek el a kolbásztekervények menten.... – Hé, ez nem spagetti – szólta oda a papagáj, megfájdul a gyomrod tőle, aztán bajban leszel. Egyél hozzá kenyeret is, paprikát, hagymát és paradicsomot. Ne csak a húst tömd magadba, mert megfekszi a gyomrodat.

A polip nagyot kacagott a papagáj tanácsán, nem hallgatott rá s bizony, mire megevett vagy ötven kolbászt, szinte megzöldült a fájdalomtól, ami a gyomra táján környékezte. – Hát most megint napokig algákon kell élned te kis telhetetlen – mondta neki az erdő ura, és megígérte, hogy ha nem is minden nap, de gyakran hoznak majd neki egy talicska sonkát, szalonnát, annyit csak, amennyi éppen nem árt meg a feneketlen bendőjének. A polip mind a tizenhárom karját felemelte és belecsapott a hullámokba, integetett a parton állóknak és pihenni tért.

Az erdő ura kiszedte a kagylóból a különös kis igazgyöngynek látszó pirulát, átadta az ikertündéréknek, és sürgette őket, hogy nyomban vigyék Csutkamanónak, ez lesz az igazi orvosság a ritka betegségére, amit úgy hívnak, álmatlanság, kimerültség.

Az ikertündérek meggyógyították a barátjukat és bizony nem is a pirula volt az életmentő gyógyszer, hanem a jótanács: - Pihened kell Csutkamanó, aludj te is néha. Az alvás fontos a testnek, léleknek. Kialvatlanul nem lehet kalandozni, játszani. A gyermekeknek is fontos az álom, s még fontosabb az alvás. Amíg csukott pilláink mögött álmodunk, kalandozunk, addig a testünk-lelkünk pihen és kincset érő erő költözik belénk. Ezt azért jobb ha te is tudod, te nagymenő! – pajkoskodtak a kis álommanóval a huncut tündérlányok és apró cserebogarak hátán hazarepültek szunyókálni egy nagyot.